

BLOODY HEART

ALVILÁGI ROMÁNC

BLOODY HEART

Dante & Simone

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Bloody Heart – Brutal Birthright, Book 4*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2023 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Ladányi Klára

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-511-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2023
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Ladányi Klára 2025

Ezt a könyvet Keanának ajánlom, akinek köszönhetően
sikerült megalkotnom Dante számára a tökéletes,
erős és szexi nő alakját.

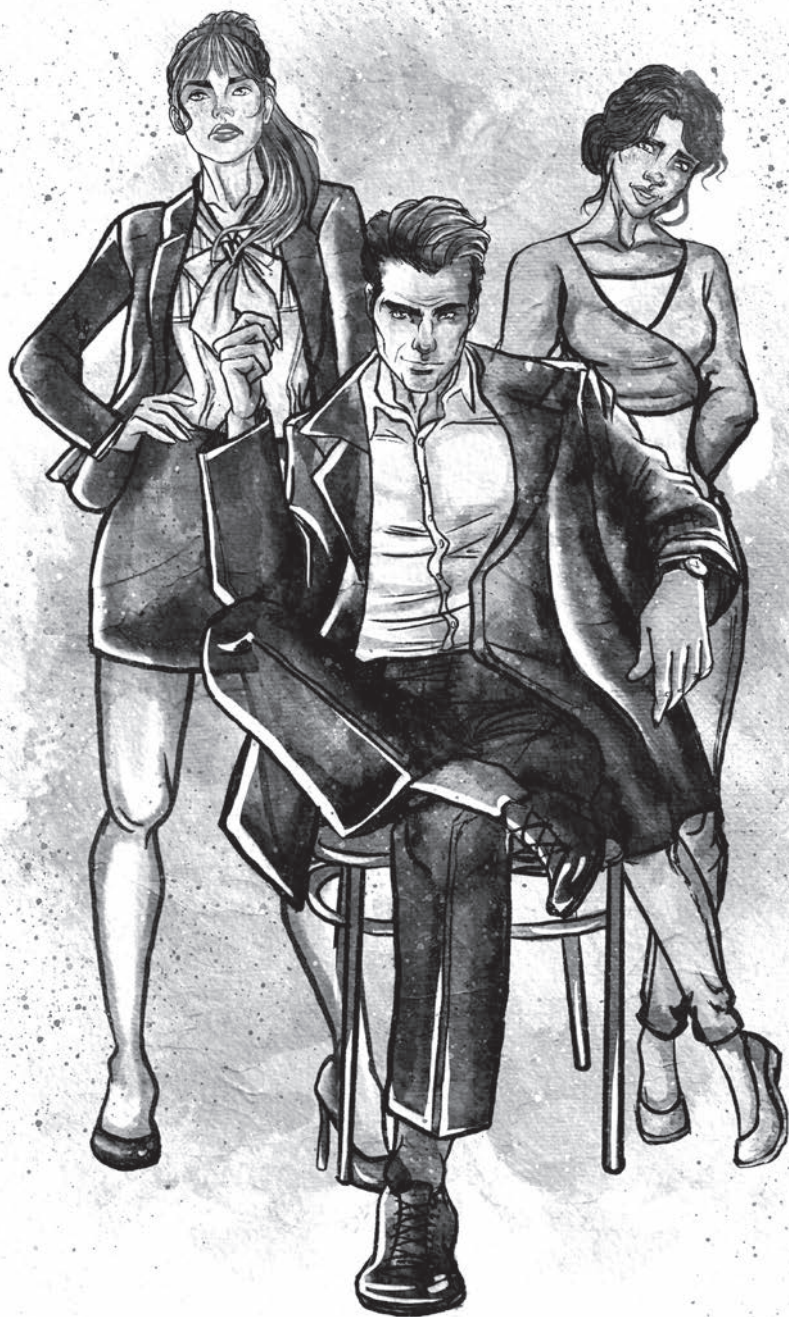
Puszi:

A handwritten signature in black ink that reads "Sophie Lark". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke at the end.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Simone Solomon

– SIMONE! MIÉRT NEM KÉSZÜLTÉL MÉG EL?

Mama az ajtóban áll, már a partira kiválasztott ruhájában.

Ezzel szemben én rövidnadrágban és egy csodanős pólóban vagyok, mert az ablakülésbe bekuckózva belefeledkeztem egy könyvbe.

– Mennyi az idő? – kérdezem.

– Szerinted mennyi? – kérdez vissza Mama halvány mosollyal.

Én azt mondanám, hogy délután kettő vagy három, de abból, hogy ő már estélyit visel, azt sejtem, hogy annál biztos később lehet.

– Öhm... hat óra? – találgatok.

– Mondjuk, fél nyolc.

– Bocsi! – Felpattanok az ablakból, és közben leverem a földre az *Üvöltő szeleket*.

Nem csoda, hogy majd éhen halok. Lemaradtam az ebédről, és ezek szerint a vacsoráról is.

– Jobb, ha sietsz! – mondja Mama. – Apád már hívatta az autót.

– A kocsi már kint vár, ami azt illeti – jegyzi meg apám, aki Mama mellett áll.

Náluk elegánsabb párt elképzelni sem lehet: mindketten magasak, karcsúak és kifogástalanul öltözöttek. Apám gazdag, sötét színei és anyám világos árnyalatai jelentik az egyedüli különbséget közöttük. Ezt leszámítva tökéletesen összeillenek.

*Agya** néha *kente*** anyagot vesz magára különleges alkalmakkor. Ma este fekete szmokingot visel, bársonyhajtókével. A levendulalila kála a gomblyukában ugyanolyan árnyalatú, mint Mama ruhája.

Könnyed tökéletességük mellett annyira esetlennek érzem magam. Még velük mutatkozni is kínos számomra.

– Talán nélkülem kellene mennetek... – mondom.

– Szép próbálkozás – állapítja meg Mama. – Siess, öltözz át!

Visszafojtom a nyögést. Először izgatott voltam, hogy hazajöhetek a bentlakásos iskolából. Chicago a partik, a gálák és rendezvények forgatagának tűnt. Most, így hónapokkal később, minden kezd összefolyni. Elegem van már a pezsgőből és a szendvicsekből, az udvarias társalgásokból és a még udvariasabb táncokból. Ráadásul szeretném, ha a testvérem többször velünk tartana.

– Serwa is jön? – kérdezem Mamától.

– Nem – feleli, és egy apró mélyedés jelenik meg a két szemöldöke között. – Nincs valami jó napja.

A szüleim magamra hagynak, hogy átöltözzek.

Egy egész szekrényre való báli ruhából választhatok, aminek többségét idén vették. Végighúzom az ujjaimat a színes textíliákon, igyekszem gyorsan választani.

* *Ejtsd*: édzsa; ghánai *akan twi* nyelven jelentése: 'apá'.

** Ghánai színes szövet.

Akár egy órát képes lennék így eltölteni. Kissé álmodozó vagyok, és szeretem a szép dolgokat. Különösen a ruhákat.

A divat iránti érdeklődést komolytalanságnak titulálhatják. Számomra azonban a ruhák viselhető műalkotások. Egyfajta állásfoglalás, ami megelőzi az embert, amikor belép egy helyiségbe. Egy eszköz, ami az emberek érzékelését befolyásolja, mielőtt még megszólalnánk.

Én így jellemezném ezt másoknak.

Számomra azonban a ruhák még ennél is többet jelentenek.

Belőlem erős reakciókat váltanak ki a színek és a textúrák. Különböző hangulatokat keltenek bennem. Nem szeretem ezt bevallani senkinek, mert tudom, hogy... furcsa. A legtöbben nem lesznek rosszul a vörösesbarna visszataszító árnyalatától. És nem éreznek ellenállhatatlan vágyat arra, hogy megérintsék a selymet vagy a bársonyt.

Amióta csak az eszemet tudom, ilyen voltam. Egyszerűen csak megtanultam elrejteni.

Ráveszem magam, hogy kikapjak egy ruhát anélkül, hogy órákig agyalnék rajta. Az egyik kedvencemet választom, egy halvány rózsaszín darabot, aminek a hátulján könnyed sifonyanyag hull alá, pillangószárnyakat idézve.

Felviszek egy kevés rózsaszín pirosítót, és ugyanolyan árnyalatú ajakfényt. De nem túl sokat, mert apám nem szereti, ha túlságosan „felnöttesen” öltözködöm. Még csak most töltöttem be a tizennyolcat.

Mire lerohanok, a szüleim már a limóban várnak. Különös feszültség ül a levegőben. *Agya* mereven ül a helyén, Mama felém pillant, aztán kinéz az ablakon.

– Induljon! – csattan a sofőrre *Agya*.

– Olyan gyorsan elkészültem, amennyire csak tudtam...
– mondom tétován.

Apám ezt teljesen figyelmen kívül hagyja.

– Lennél szíves elárulni, miért találtam egy felvételi értesítőt a Parsonstól a mai postában? – kérdezi erélyesen.

Elpirulok, és lenézek a körmeimre.

Azt reméltem, hogy még előtte megszerzem azt a bizonyos borítékot, ám ezt nehéz kivitelezni a házunkban, ahol a személyzet különböző tagjai naponta kétszer ellenőrzik a postát.

Tudom, hogy *Agya* tombol a dühtől, ugyanakkor hatalmas örömet is érzek az imént hallottaktól.

Felvettek!

Próbálok leplezni a boldogságomat. Apám egyáltalán nem örül. Érzem, hogy a bosszúsága hűvös ködként árad felénk, és a csontomig hatol a hidege.

Nem tudok a szemébe nézni. Amikor nagyon jókedvű, a tekintete még akkor is átható, és élesek a vonásai. Amikor pedig mérges, úgy néz ki, mint egy istenről faragott szobor: hatalmas és bosszúszomjas.

– Magyarázd meg! – parancsol rám.

Semmi értelme hazudni.

– Oda felvételiztem.

– Miért tetted? – kérdezi hűvösen.

– Én... kíváncsi voltam, hogy bekerülnék-e.

– Mit számít az, hogy bekerülsz-e, amikor a Cambridge-re fogsz járni?

Az *Agya* iskolája. A Cambridge felelős apám előkelő viselkedéséért, az európai kapcsolataiért és az enyhe brit akcentusáért, amire különösen büszke.

Apám, aki szegény családból származott, de nagyon okos volt, ösztöndíjjal jutott be a Cambridge-re. Sokkal többet tanult ott a gazdaságtannál. A tehetős évfolyamtársainak viselkedését és attitűdjét is tanulmányozta: hogyan beszélnek, járnak,

öltözködnek, és főként, hogyan keresnek pénzt. Megismerte a nemzetközi pénzügy nyelvét, a fedezeti alapokat, a tőke-mozgósítást és az offshore adóparadicsomokat...

Mindig hangsúlyozta, hogy Cambridge nélkül nem lenne itt. Kimondatlan tény volt, hogy én is oda fogok járni majd, ahogyan előttem Serwa is.

– Én csak... – Az ujjaimat tördelem az ölemben. – Én csak szeretem a divatot... – mondom esetlenül.

– Az nem egy komoly tudományterület.

– Yafeu... – szólal meg lágyan Mama.

Apám odafordul hozzám – anyám az egyetlen, akire hallgat. De én már tudom, hogy Mama nem fog szembeszállni velem, nem egy ilyen dologban, amivel kapcsolatban *Agya* véleménye ennyire rendíthetetlenül szilárd. Csak arra emlékezteti, hogy legyen gyengéd, miközben szertefosztatja az álmaimat.

– Kérlek, *Agya*. – Igyekszem egyenletes hangot megütni. Apám nem figyel rám, ha elragadnak az érzelmeim. Muszáj a lehető legügyesebben érvelnem neki. – Az ország legtekintélyesebb tervezőinek egy része is a Parsonson végzett. Donna Karan, Marc Jacobs, Tom Ford...

Apám egymásnak támasztja a két kezét. Hosszú, elegáns ujjai manikűrözött körmökben végződnek.

Lassan és érthetően beszél, mint egy bíró, aki a törvényt ismerteti.

– Amikor megszülettél, a szüleim sajnálatos dolognak tartották, hogy csak lányaim lettek. Én nem értettem egyet velük. Azt mondtam nekik, hogy a leánygyermek mindig is hűségesek lesznek a szüleikhez. A lányok engedelmesek és bölcssek. A lányok becsületet hoznak a családjuknak. Egy fiúgyermek büszkévé válhat, és azt gondolhatja, hogy jobb az apjánál.

Egy leány soha nem követné el ezt a hibát. – A vállamra teszi a kezét, és a szemembe néz. – Jó gyermek vagy, Simone.

Megállunk a Drake Hotel előtt. Apám elővesz egy tiszta zsebkendőt a zsebéből, és átnyújtja nekem.

– Töröld le az arcodat, mielőtt bejössz.

Észre sem vettem, hogy sírok.

Mama egy pillanatra a fejemre teszi a kezét, és megsimogatja a hajamat.

– Odabent találkozunk, *ma chérie** – mondja.

Ezután egyedül hagynak a kocsiban. Vagyis nem teljesen egyedül, a sofőrünk ott ül elöl, és türelmesen várja, hogy összedjsem magam.

– Wilson? – szólok hozzá elfojtott hangon.

– Igen, Miss Solomon?

– Lenne szíves magamra hagyni egy percre?

– Természetesen! – feleli. – Hadd húzódjak félre!

A padkához áll a limuzinnal, hogy a bejárathoz odaférjenek az utánunk érkezők. Ezután kiszáll, és elsétál az autótól, de a motort előzékenyen járhatja tovább, hogy ne álljon le a légkondicionáló. Beszélgetni kezd egy másik sofőrrel. Lefordulnak a hotel mögött, és valószínűleg rágyújtanak.

Miután egyedül maradok, átadom magam a sírásnak. Öt teljes percre elmerülök a csalódottságomban.

Akkora butaság ez. Eszembe sem jutott, hogy a szüleim majd megengedik, hogy a Parsonsra járjak. Ez csak egy fantázia-kép volt, ami segített átvészelni az utolsó évemet a Tremonton, meg a végtelen mennyiségű, lélekölő vizsgáimon, amiket kitűnő eredménnyel kellett abszolválnom. És sikerült is, mind-egyik. Kétségkívül a Cambridge-ről is hasonló felvételi értesítő

* Kedvesem. (*fr.*)

fogok kapni napokon belül, merthogy oda is jelentkeztem, ahogyan azt elvárták tőlem.

Hirtelen ötlettől vezérelve küldtem el a terveimből álló portfóliót a Parsonrsra. Talán a szívem mélyén azt gondoltam, jó lenne visszautasítást kapni, hogy megtudjam, *Agyának* igaza volt: az álmom csak egy téveszme, ami soha nem válhat valóra.

De azzal szembesülni, hogy felvettek...

Édes egy kín ez. Talán még annál is rosszabb, mint ha soha nem is tudom meg. Mintha egy csillogó díjat tettek volna élem egy karnyújtásnyira..., amit aztán el is kaptak onnan.

Öt percig engedélyezem magamnak, hogy gyerekes és boldogtalan legyek.

Aztán veszek egy nagy levegőt, és rendezem a soraimat.

A szüleim továbbra is elvárják, hogy megjelenjek a Drake Hotel báltermében. Mosolyognom kell, meg cseverésznem, és engednem, hogy bemutassanak az estély fontos vendégeinek. Ezt pedig nem tehetem meg könnyes, felpuffadt ábrázattal.

Szárakra törölgetem az arcomat, újra felkenek egy kis szájfényt és szempillaspirált.

Épp, amikor nyúlok a kilincserért, a vezetőülés ajtaja kinyílik, és valaki beül.

Egy férfi az. Hatalmas, gyakorlatilag egy óriás. Széles válla van, sötét haja, és egyáltalán nem visel a Wilsonéhoz hasonló egyenruhát.

Mielőtt még megszólalhatnék, beletapos a gázba, és elhajt.

